

DE LOATEMSCHE KLEPPE

ZOMER 2008

Jaargang 13 - Nummer 49

ONS MOOISTE DORP VAN OOST-VLAANDEREN

Bijna was het zover! Met een beetje meer enthousiasme van onze residerende dorpsgenoten waren we misschien nog verder doorgestoten in de finale van 'Vlaanderens Mooiste'. Met de knowhow en de steun van Ignace Crombé en zijn nieuwe leading lady waren we misschien ook in dat opzet geslaagd. Ik hoop dat we nu allemaal gesnapt hebben dat die sms-spelletjes alleen de operatoren rijker maken! Objectief oordelen over de schoonheid van een dorp moet je overlaten aan een vakjury. Ook de ingezetenen en sympathisanten aanzetten tot het aanmaken van tijdelijke hot-, g- of yahoo-mailadressen stootte mij tegen de borst. Maar... het gebeurde.

Iedereen zal het eens zijn dat Deurle de mooiste, authentieke dorpskern heeft van uren in het ronde. Een pleiter als Piet Van Eeckhoudt en een Hollandse locomotief als Piet Boyens mochten niet baten. Maar niet getreurd...

Wat we wel kregen was een verfraaiing van ons openbaar park. In eerste instantie door het weghalen van die woekerende paplaurier die de openheid van deze prachtige site verstikte en vooral door de schitterende sculptuur 'Moeder Aarde II'. Voor de Deurlenaars, heiliger dan de paus, was het even schrikken. Zelfs de mensen van de lo-

ge waren - in eerste instantie - een beetje verontwaardigd en spraken over porno en toestanden waar een gecultiveerd mens zijn oren niet kon geloven dat deze gedachte nog ergens in het achterhoofd van de '21ste eeuw' kon smeulen.

In de kunstwereld hebben we met Mc Carthy, Fabre, de pigskins van Delvoye en de wondere kronkels van andere volgelingen van de moderne cultuurpauzen toch al heel wat maturiteit gekregen in de hedendaagse kunstbeleving, of niet?

Kom, dit alleen maar om te zeggen dat we beter af zijn zonder die hoogste titel. Stel dat we dan nog meer overrompeld worden door kwieten die zich komen vergapen aan ons dorp en hun drinkbus gaan vullen aan het waterkraantje op het kerkhof! Hoewel ik de GB Lippens van Het Zoute niet ben en 'frigoboxers' ook oog voor schoonheid gun, zit ik toch nog graag 'en famille' rustig onder de 'vrijheidsboom' of langs de boomgaard met de 'inboorlingen' te keuvelen over koetjes en kalfjes.

Voor mij is rustig nochtans niet zo evident! De Kleppe kan zich nergens meer vertonen zonder het aan de stok te krijgen met de bourgeoisie of de nieuwe rijken. Zelfs op zijn eigen wijkermis wordt hij (eens bekend dat hij de aanslagpleger is op de levensstijl van grootgeld- en grootgrondbezitters) verbaal of fysiek gemolesteerd door een beneveld 'rijkaard' die zich onder het 'gepeupel' gemengd heeft. Gelukkig zijn de vrienden dit gewoon en wordt hij zonder bloedvergieten ontzet. Hoewel, rijk zijn stoort mij helemaal niet. Zelfs niet de manier waarop men het geworden is. De Kleppe is tevreden met wat hij heeft. Hij kan genieten van ochtendlijke vogelzang, een zonnestraal, de rust van een kabbelend beekje, een boek en wat achtergrondmuziek. Voor hem geen luxejachten, exuberante eetfestijnen of verre reizen. Als burgermannetje is hij gelukkig met wat hij nog van zijn leven gemaakt heeft. Veertig jaar geleden gaf men er geen cent meer voor en toch heeft hij - behalve geldelijke rijkdom - bereikt wat hij wou bereiken. Je als mindervalide persoon een weg banen in de jungle van het leven is niet de evidentie zelve. Waarom zou hij klagen? Had het lot hem dan niet gespaard, was hij reeds lang vergeten en wist niemand nog dat hij ooit in dit gezegend dorp geboren en getogen was. Het leven heeft hem gehard. Hij weet nog zeer goed wie hem gesteund heeft in die moeilijke tijden van revalidatie en reïntegratie. Die dierbaren zal hij blijven koesteren. Echte vrienden kun je op de vingers van een hand tellen. Denk daar voor jezelf eens goed over na! Leren relativeren en je niet laten meesleuren in een negatieve spiraal is de boodschap...

LOATEMSE
KLUUTE

SATIRISCHE PERIODIEK VOOR MENSEN MET HUMOR EN GEZOND
RELATIVERINGSVERMOGEN...

vu: Albert F Haelemeersch, Karel van Wijnendaelelaan 11, 9830 Sint-Martens-Latem

VUILBEKKERIJ EN BEDENKINGEN

Gezien ik een beetje uitgekeken was op de grauwe Latemse lucht ging ik graag in op de uitnodiging om enkele dagen de Leiemeander te wisselen met de kustlijn van Knokke-Heist. Vooraleer ik commentaar krijg, zeg ik er snel bij dat ik logeerde in een knus 'low budget' appartementje achter de Visserskapel in deelgemeente Heist, door Duinbergen gebufferd van het mondaine Knokke. Het weer was er ook niet veel soeps maar de frisse, zilte zeelucht gaf mij toch een dash. Zonnekloppen zat er niet echt in. De terrasjes deden het nochtans goed en de streekbiertjes waren beterkoop dan in de thuishaven. Eindelijk eens enkele dagen weg van het memmem en neuten in ons 'opgeklopt' dorpje.

Ja, deze honkvaste Latemnaar liet 'Latem Beach' voor wat het was en ging uitwaaien in het volkse kuststadje waar de gewone man zich nog thuis voelt. De Engelse pub waar mijn schoonvader me de knepen van het snookerspel bijbracht was er niet meer, maar de brasserie met de honderden biersoorten floreerde als in de beste tijden. Het Heldenplein blijft een multiculturele plek en de mensen zijn er... gewoon.

Op weg naar het volkse marktje viel mijn oog op een roman in de etalage van een tweedehandswinkeltje. Stond daar niet op de kaft een afbeelding van het zo gegeerde mannetje van Folon! Jean-Michel blijft zowat de hype voor de nieuwe kunstverzamelaar. Bij elke, zichzelf respecterende gegoede Latemnaar (zeg maar wereldburger), moet zowat in elke tuin of huiskamer een 'Folonke' het decor en de status verfraaien. Ik duwde de deur open en ging snuisteren tussen de tweedehandsspullen. Het boek dat mijn aandacht trok was een bijna nieuw exemplaar van een misdaadroman van Jos Pierreux. Op de kaft stond "Homme Assis", gestreeld door de baren van onze Noordzee. Ik zocht nog wat andere leuke snuisterijen en liet ook het boek inpakken. Ik had al veel goeds gehoord over de schrijver en was benieuwd naar de inhoud. Na een stop in het snoepwinkeltje met de onontbeerlijke babbelutten, nestelde ik mij op het terrasje van mijn tijdelijk rustpunt.

De belevenissen van de Knokse speurder, Luk Borré, lieten zich vlot lezen. Op bladzijde 350 vond ik een passage die ik jullie niet mag onthouden. Ik citeer: <...onze eeuw is waarschijnlijk de meest egocentrische uit de moderne geschiedenis. Iedereen streeft naar meer, hoger en verder. Geld, kicks en invloed. Maar als je iets wilt krijgen moet je het afpakken van een ander. Dat is onze Westers definitie van herverdelen. In de derde wereld vecht men tegen de honger. Oost-Europeanen komen naar hier en doen het vuile werk om te overleven. Illegalen proberen binnen onze grenzen te geraken. En wij, wij spelen machtspelletjes maar malen die mensen fijn. Die onverschilligheid voor vreemdelingen zonder geld en voor de sukkel zonder juiste papieren is misschien wel de ergste vorm van rassendiscriminatie. Tevens de moeilijkste om te bestrijden. Apathie is niet meetbaar en kan niet worden weggeredeneerd. Mensen worden als slaven uitgebuit. Het gebeurt onder onze neus, en wij zien het niet omdat we het niet willen zien...>

Verdorie prachtig gezegd! Ik wou dat ik die zinnen geformuleerd had. Trouwens, toen ik laatst in Terzake een reportage zag over hoe de arme man moet wijken voor de glitter en glamour van de spelen en van de Olympische gedachte, begon ik nog meer te twijfelen over de menselijkheid. Een invasie van de Chinezen in Europa doet mij huiveren. Image building en machtsvertoon, een olympische discipline?

Wat ik daar zag gebeurt in onze dorpen op kleinere schaal. Havendokken en overslagplaatsen vernielen volkswijken. Appartementen vermorzelen goedkope

werkmanswoningen, bossen ruimen plaats voor riant villas. De kleine man moet wijken voor het kapitaal. Heb ik daar last van? Nog niet. Maar ik hou mijn hart vast. Ik ben geen Rode Ridder, Robin Hood of Baekeland. Ik ben eerder een Don Quichote, vechtend tegen windmolens. Wat stelt de kleine man tegen de alsmaar gapende kloof tussen arm en rijk? Gaan we terug naar de tijd van Stijn Streuvels, Cyriel Buysse of Gaston Martens? Moet ik binnenkort weer de pet afnemen voor de (papieren) baron of notabele? Wie zal het zeggen? Rijkdom stoort mij niet. Heb je geld zat, geniet ervan, maar gun ons, burgermannetjes, ook een plaats onder de zon. Wel vind ik het schrijnend dat een liberaal denkend man naar het socialistische gedachtegoed moet teruggrijpen om de harmonie terug te brengen en de kerk in 't midden te houden in die heerlijke omgeving waar het goed is om leven...

"Denkend aan mijn geboortegrond" - F. Willio

'Moeder Aarde', met passie geboetseerd, vereeuwigd in brons, sta op, wrik je los uit de ruige schoonheid der natuur... Verlos ons van narcisme, hebzucht en macht. Baar ons een betere wereld op mensenmaat, een menselijke wereld vol liefde. Een wereld naar jouw beeltenis. Sta op en ban machtswellust en haat...

NOSTALGIE... 'DE LEIEVAGANTEN'

W **AT VOORAFGING:** op 13 november 2007 kregen we de 'onverhoopte' reünie, een mijlpaal uit ons onbezorgd plaatselijk jeugdleven. Het vervolg van hun verhaal door **Jan Van den Abeele**:

**Er zijn twee DVD-montages als herinnering aan de reünie, info: camevents@telenet.be
Een derde montage van het concert op Hooglatemkermis 2008 is in 'zwang'**

De Leievaganten liepen veel op straat. Het moet toch een leuk zicht geweest zijn, al die jonge mensen die gezellig aan de Meersbeek zaten te zingen, die met kerstavond de oudere mensen in Latem al zingend aan huis een bezoekje brachten, niet om centen te krijgen maar om wat warmte te geven ... Een van onze merkwaardigste optredens was onze 2de deelname op het "skiffle festival" van Hove. De eerste keer dat we hieraan deelnamen staken we netjes in uniform, met das en gestreken hemdje en brachten er "de Hippie", tot groot jolijt van Guy Mortier. Ik herinner me nog dat Johan Verbeke toen een zware discussie aanging met Mortier.

Het volgende jaar zou hij ons niet meer liggen hebben : allemaal in jeans, baarden... Een hippe bende die onder andere "Handen af van Vlaanderen" bracht. We geraakten in de finale maar werden uiteindelijk niet gekozen omdat, volgens Kitty Prins, ons niveau het skiffle gebeuren oversteeg... (staat zwart op wit !).

De Leievaganten gingen ook geregeld op uitstap. Ons eerste kamp deden we in Chimay (1970). Naast de klassieke en op de scouts geïnspireerde nachtwandelingen, kampvuren en dergelijke, werd tijdens deze kampen intens gerepeteerd (en ik heb het hier wel degelijk over de muziek !).

Een 2de kamp deden we onder begeleiding van enkele ouders en de legendarische Pater Belderbos. We gingen naar Langenfeld in Duitsland (1971), waar we als echte vedetten werden ontvangen.

Nog in 1971 maakten we een plaatje. Stel je voor : een eigen plaat ! Op de A-kant een liedje van mezelf "De Hippie" en op de B-kant de spiritual "Hold on" met Patrick Verbeke als voorzanger. Het voorwoord binnen de hoes werd geschreven door Martin Van Eetvelde en de cover foto's werden gemaakt door Guy Van Coillie. We hebben er 500 van verkocht... t.t.z. een 20-tal voor zingende leden, tantes, nonkels, liefjes, broers en zussen.....

Ook stonden de Leievaganten in voor de ontvangst van de Amerikaanse groep "People to People" van het Blue Lake Finearts camp in Michigan. Enkele van de Leievaganten begeleidten het Wondelgemse koor "Singhet ende weset vro" naar Michigan.

De talrijke persartikels en andere reacties die de Leievaganten kregen, werden gebundeld in een boekje dat Roel Verschueren (heeft trouwens een nieuw boek, "Zwijg", een aanrader!) en ikzelf lang geleden uitgaven. Zo schreef Miel Cools : "de troubadours zijn in de stad, laat ze zingen in jouw hart" of Paul Van De Sande : "Bedankt voor de vriendelijke en sympathieke gezichten, mij allen nog goed bekend. Kom terug, hoe eer hoe liever" of Jacques Tatin van Up with People : "I hope with the group you've got, I think you can bring with you this spirit and give the people new motivation for a better World". Slechts enkelen onder ons zijn verder gegaan of voortgegaan op het muzikale pad : Koen de Cauter, Dirk De Vriendt, Michel Verstraeten, ...

Beste Latemnaren, beste vrienden, beste Leievaganten, het was een mooie tijd, een creatieve opvulling van onze vrije tijd, een tijd waar we nu nog met plezier aan terugdenken, een tijd die ons een stuk heeft gevormd. Een tijd om niet te vergeten. Het was 40 jaar terug ! En dat is de realiteit !

Max vierde'ge 150 joar Gemientescholle!

Ja vrienden, wij woaren hier van d'iesten in de streeke die an bod kwampen veur un gemientescholle en ezuu kree'n de knechtses en de meisjongens ulder nieuwe scholle. Den Ierwerden Hiere Jan Biebuyck kwam 't nieuw gebouw inzege-nen en Burgemeester Jaak De Brabandere, mee hiel zijnen gemienteroad, kreeg d'iere om 't nieuw schoolgebouw in t'uldigen.

Champetter Koarel-Lodewijk Vermaele moest den toelooop van de bevolkinge regelen, kwestie van de meugelijke acci-denten tussen de velorij'ers en de voetgangers te mij'en.

1858 De start van een veel belovende toekomst voor al het jonge volk van "LATHEM" !

An den pompstien en 't kolkot was t'er nog wa prutserije te doen, moar da wierd geregeld en in 't joar

1859 kost den onderwijzer Sjoarle-Lowie Claeys zijn nieuwe weunste betrekken en vulop genieten van zijnen "Chateau D'Ecole Primaire mais Supérieure"...

Moar achter al die joaren van beter onderwijs en veuruitgang kwampter al mee ne kier un einde an 't

gemieschapsonderwijs . Deur nen nieuwen scholwet in 1879 wierden de gemieschapsschollen

gesplitst en vanaf 1884 ginken de jongens noar de jongensscholle. De meiskes en de kleuters moesten noar de nonne-kesscholle die deur het toenmolige gemientebestuur noast de jongensscholle als officieel wierd erkend. De wet veurzag uuk dat er alliene nog lesse most gegeven worden deur gediplomeerde lierkrachten.

Noar tradiesse en in noavolginge van mijn voader, gruuvtvader en overgruuvtvader en achter da'k nog in un oaste, an passant, nen goe'ndag was goan ze'i'n an zuster Simeona (mijn afscheid van de zusterkesscholle) startegge kik als jonk manneke op den iesten september van 1951.

Veur 't iest maktegege kik er kennesse mee miester Beernaert (alias miester Pijpke) die ons al opwachtegge bij den en-tree. Miester Maurice Hicket was tons den ippermiester of huufdonderwijzer.

1951 - 1952

Mijn admiroassie was gruuvt oasek veur den iesten kier de nieuwe klasse binnenmoste en d'er ouwe bekende en nieuwe gezichten kost goendag ze'i'n. We wierden er gerangschikt volgens den ABC, kweste van onze namme nie te vergeten. Achter damme onze miestere gesalueerd oan mosten we ploatse nemen in ons banke. Doarachtere wierd er een gebed opgezegd en wierden de 'dagtaken' besproken . We kree'n un

schoaldebord en un tousche want we moesten toch onzen naume lieren schrijven en doar bovenop kree'n

we nun reegle veur de lijntses schuune rechte te lieren trekken.

Achter twee joar op de jongensscholle wierd den ouwen bouw in 1953 afgesmeten en wierden wulder geschied over drei verschillende lokoassies.

1953 - 1955

De gruuvt klasse mee den ippermiester (hoofdonderwijzer) Hicket (alias 'den rosten') verhuisdigge noar Poatershol in de Kapitteldreve (de Kluis, buitenverblijf van de Dominicanen). Mijn klasvriendses en ik starteggen bij miester

Arsène Van Verdeghe (alias 'den pulpeter') in 't derde studiejoar en we kwampen terechte in un verwoarmde en pro-pere werkplaatse van de famielde De Vogelaere in de Loatemstroate. Miester Pijpe (Beernaert) kost mee zijn nieuwe-lingskes terechte bij de nonnekes van de zusterscholle.

1954 *Verhe'u'lijk nieuws. Bij den start van da scholjoar mosten me, wonder boven wonder, eindelijk in 'un speksplinternieuwe scholle'. Het ontvangstcomité, onze drei miesters, was al ter plekke bij onzen arrivee op 'den koer'. Un speelplaatse die teveuren un plekke was waar damme vroeger nuut alliene mosten kommen! Wij snuifde'gen nog de geur van den groenselhof en womme den muur van 't schuuldak nog veur ons uugen... en nui iniens was't un gruuvt speelplaatse, ollemol veur en van ons! Ons geluk un kost nie op...*

Wanneer un tijdse loaters de belle gonk, moesten we ollemolle op ien rij'e goan stoan, klasse per klasse, achter wa kommenteer van huufdonderwijzer Hicket, mosten we zu woar of da'k ut ze'ei noar binnen goan. Ien per Ien, via nen langen gang mee van die kapstokskes en lavabokes. Achter damme ons klieren schuune oan op'gangen en wachend op 't sinjal van de miester, "mochten wij het klaslokaal betreden". We kree'n ons nieuwe ploatse toegewezen, tons moesten we nog efkes blijven rechte stoan en bij nen vingerknip van den miester mosten wij ons an onzen pupitre zeten. Achter damme un kruistieken gemakt oan, begost de lesse. De daarop volgende woorden van de meester verdweenen echter als woorden in de wind. De leerlingen waren nog volop aan het genieten van de uitstraling van het nieuwe interieur, 'mee da gruuvt bord, die scholbanken, die gruuvt klasse, dienen noagelnieuwen pupitre, 't zicht deur die gruuvt veinsters op de nieuwe weunste van den ippermiester, den biblioteek, ezuu un gruuvt gesplein mee buumkes in den hof en an den overkant van de stroate, mee 't zicht op den Koutere. Oast beldegge veur den speeltijd un oak ik nog oltijd giene klop gedaan'...

De zon in de ogen en in gedachten verzonken, mijmerend over die tijd toen ik mijn eerste stapjes had gezet en terug dacht aan de eerste kennismaking mee d'ouwe scholle, zag ik die carrousel van herinneringen zo heerlijk voorbij draaien. **Zalig hij die luistert naar der naturen stemme klaar , Zalig hij die niet te trotsch is om de lessen ga te slaan. Maar den tijd 'n gaat voorbij en un wend alom, doch dien tijd ne keere nooit weerom.**

'Mijmeringen', Max V.